

Mødereferat

25-06-2009
VARME
4/0920-8901-0406
/MEL

- Dato for møde:** 23. juni 2009
- Mødedeltagere:** Adm. direktør Jørn Bue Madsen, E.ON Danmark A/S og formand for E.ON Varme Danmark ApS, Morten Skovgaard, næstformand for E.ON Varme ApS, Kontorchef Kamma Holm Jonassen, Energitilsynets sekretariat, Specialkonsulent Hans Rysgaard Jensen, Energitilsynets sekretariat og fuldmægtig Marianne Larsson, Energitilsynets sekretariat.
- Emne:** Energitilsynets praksis vedrørende tarifiering
- Mødet ønsker af:** E.ON Varme

ENERGITILSYNET

Jørn Bue Madsen oplyste, at baggrunden for E.ONs ønske om et møde var begrundet i, at E.ON finder, at selskabet har et behov for en klar udmelding om, hvad der i henhold til Energitilsynets praksis opfylder kravene til en kosttægte tarifiering.

E.ON modtager mange henvendelser fra forbrugere vedrørende tariffastsættelsen. Hertil kommer, at der for øjeblikket er et stærkt politisk ønske om miljøvenlige tariffer.

Kamma Holm Jonassen redegjorde for, at efter Energitilsynets praksis er omkostninger til varmekøb, udgifter til spædevand og elektricitet til pumper variable omkostninger i forholdet mellem varmedistributøren og fjernvarmeforbrugerne. Alle andre omkostninger er på kort sigt faste.

Jørn Bue Madsen fremførte at i varmedistributørens udgift til varmekøb vil indgå en række af varmeproducentens faste omkostninger. Det havde været E.ONs opfattelse, at disse omkostninger kunne videreføres til varmeforbrugerne som en del af den faste afgift. Jørn Bue Madsen slog fast at dette ville kunne medføre at de faste omkostninger i så fald ikke ville kunne dækkes af varmeforbrugeren i eks. det tilfælde at der ikke sker nogen varmelevering fra produktionsanlægget under en periode. Dette er eksempelvis tilfældet, hvor der parallelt med varmelevering fra produktionsanlægget også leveres varme fra en ekstern tredjepartsleverandør som det er tilfældet mange steder i Danmark.

Kamma Holm Jonassen udtalte, at brændselsindkøbet viderefaktureres som en variabel omkostning, men distributionsselskabet kan i købsaftalen .med produktionsselskabet sondre mellem fast og variabel omkostning. Leverer produktionsselskabet ikke varme til distributionsselskabet – uden at der er tale om almindelige udsving som opsamles i den årlige eftervisning og videreføres i det efterfølgende budgetår, må leverandørforholdet betragtes som ophørt, og produktionsselskabet bør afvikles. På hvilken måde selskabets ejere afvikler selskaber afhænger af den konkrete situation.

Jørn Bue Madsen bemærkede dertil, at varmemeforbrugerne i et A.m.b.a i det tilfælde alligevel hæftede for de faste omkostninger på produktionsanlægget i form af eksempelvis restgæld. Derfor ville det ikke gøre nogen substantiel forskel, udover at det generelt ville være u hensigtsmæssigt, at Energitilsynets tarifpolitik medfører at værker må gå konkurs. I den faste afgift til den endelige forbruger indgår efter denne beregningsmodel faste udgifter helt tilbage fra varmemproducenten. Jørn Bue Madsen oplyste at denne praksis anvendes i dag og har altid været anvendt af de danske selskaber, vi har kendskab til, herunder de store centrale værker.

Kamma Holm Jonassen var enig i, at selskabets ejere hæfter for selskabet – på hvilken måde afhænger af selskabsformen. Derefter blev det gentaget, at det afgørende i denne sag er, at i forholdet mellem varmedistributøren og varmemeforbrugeren er brændselsindkøbet og varmekøbet direkte afhængigt af varmemeforbruget og defineres dermed som en variabel udgift. Dette afspejles også i Dansk Fjernvarmes tarifvejledning.

Med hensyn til udelukkende variabel tarifiering var der i Tarifredegørelsen redegjort for ulemperne ved at indføre en sådan tarifiering. Hun understregede endvidere, at Gas- og Varmeprisudvalgets ”80 -20 – regel” (80 % af omkostningerne tariferes som variable og 20 % som faste) fortsat er gældende som retningslinie for forholdet mellem fast og variabel afgift. Denne regel havde ført til, at forholdet mellem fast og variabel afgift nu som hovedregel i branchen fordeles med 70 % som variable og 30 % som fast. Energitilsynet finder, at dette som hovedregel afspejler en kostægte tarifiering overfor forbrugerne.

Hans Rysgaard Jensen understregede, at formålet er at tilstræbe en kostægte tarifiering overfor forbrugerne. De afgørelser, som E.ON havde henvist til i sagen om Energitilsynets undersøgelse af E.ON’s prisfastsættelse, vedrørte ikke princippet om kostægte tarifiering, men prisbestemmelsernes anvendelse og fordelingen af omkostningerne på forbrugerne.

Jørn Bue Madsen var uenig heri idet han fandt at der var tale om samme forhold. De afgørelser, som E.ON havde henvist til, vedrørte netop princippet om korrekt fordeling af omkostningstyperne på de tilsvarende elementer i varmeregningen.

Kamma Holm Jonassen henviste til Dansk Fjernvarme vejledning om tarifiering, som er tiltrådt af Energitilsynet. Vejledningen følges som overvejende hovedregel af branchen.

Med hensyn til definering af omkostninger er denne definition derfor ikke anderledes end den, andre distributionsselskaber benytter.

Jørn Bue Madsen var uenig heri idet denne praksis anvendes og har altid været anvendt af samtlige danske selskaber vi har kendskab til, herunder de store centrale værker

Morten Skovgaard oplyste specielt vedrørende spørgsmålet om abonnementsbidrag, at mange forbrugere er uforstående overfor, at store og små forbrugere skal betale den samme abonnementsafgift, idet den er knyttet op på måleren. Mange boligforeninger har kun én måler, hvor andre private boliger har én måler pr. boligenhed, hvorved der opstår en urimelig skævvridning af denne udgift. Det giver ikke en fair fordeling imellem forbrugerne.

Hans Rysgaard Jensen understregede, at abonnementsafgift er en afgift, der alene skal dække omkostninger til målervedligeholdelse og regningsudskrivning og andre omkostninger, som er direkte forbundet med selve det at have en forbruger som kunde. Det ses i praksis, at abonnementsbetalingen ligger på 500-800 kr. årligt.

Der skal ikke henføres andre faste omkostninger til abonnementsbidraget. Disse skal henføres til den reelle faste afgift, som skal gradueres i henhold til kvadratmeter, kubikmeter eller hedebladeareal, således at den faste afgift afspejler forbrugers mulige belastning af fjernvarmenettet.

Han understregede, at det som sagen drejede sig om ikke fordelingen af omkostningerne på forbrugerne, men om kosttægte tarifiering.